

[Aksel Larsen.]

købe bomuld foruden en række andre vigtige råstoffer og halvfabrikata, vel at mærke fordi man, når man vil indkøbe disse, kun kigger vestover.

Ja, men man burde dog tage i betragtning, at i Østeuropas og Asiens lande lever op imod halvdelen af verdens befolkning, ja, tager man hele Asien med, er det det store flertal af verdens befolkning. Disse lande har købekraft og stort behov for netop de varer, Danmark kan eksportere. De har en stabil økonomi, deres genopbygning efter krigen er med syvmileskridt ilet forud for det kapitalistiske Vesteuropas. De er leveringsdygtige ikke mindst med hensyn til de råvarer og halvfabrikata, Danmark har brug for og enten slet ikke kan købe i den vestlige verden eller må købe dér på ublu betingelser. En frigørelse af Danmarks udenrigshandel fra den ensidige orientering mod vest og en udvidet handel med Østeuropa og Asien vil være til umådelig gavn for Danmarks erhvervsliv og beskæftigelse, vil sprænge udenrigshandelens og valutabalancens onde cirkel. Det er den vej, vi kommunister anviser, og det er hovedgrunden til, at vi går imod hele det skatte- og nedskæringskompleks, regeringen og dens støttepartier i denne sal præsenterer os for.

Forøgede skatter, prisstigninger, forbrugsbegrænsninger og arbejdsløshed vil utvivlsomt berige en lille klike af storkapitalister herhjemme og utvivlsomt bringe Danmark i et endnu større og mere nedværdigende afhængighedsforhold til fremmede magter, i særdeleshed Amerikas Forenede Stater. Men en sådan asocial og antinational politik vil ikke løse de økonomiske vanskeligheder hverken på kort eller på lang sigt. Det kan derimod den politik, vi kommunister foreslår, den vil medføre en øjeblikkelig vending til det bedre, og den vil ikke betyde forøgede økonomiske byrder for befolkningen; den vil ikke betyde en eneste øre mere i skat; den vil betyde bremsning af prisstigningerne, lettelse af skattebyrderne, mulighed for fuld beskæftigelse og samtidig større udenrigspolitisk tryghed for vort udsatte lille land.

Jeg ved godt, at der er mange, der spørger: Kan vi det? Ja, vi kan gøre det. Naturligvis vil det ikke passe magthaverne i Amerikas Forenede Stater, at Danmark fører en sådan politik, og de, der erkender det, er så tilbøjelige til at spørge: Ja, men risikerer vi så ikke, at de vil skælde ud og stoppe Marshallhjælpen? Jo, det er muligt, de vil det, men det må

de gerne for vor skyld. Almisser tiltaler os ikke, heller ikke selvom det virkelig var almisser, hvad Marshallhjælpen ikke engang er. Marshallplanen er en hovedårsag til Danmarks forværrede økonomiske situation, og en frigørelse af Danmark for Marshallplanen vil derfor ikke blot befri landet for det *gang* af amerikanske finansdiktatorer og industrispioner, som, lønnet af den danske stat, har installeret sig her i København med hovedsæde i Borgergade 18, men det vil samtidig gengive Danmark dets økonomiske frihed og betyde, at den højttærede finansminister kan putte hele sit skatte- og nedskæringsprogram i papirkurven.

Der er dem, der spørger, om Danmark ikke er bundet. De mener formalistisk, at vi har vedtaget Marshalloverenskomsten og vi har vedtaget Atlantpagten, og sådanne overenskomster kan man dog ikke opsige eller springe fra uden videre. Jo, vist kan man så. Danmark har lov til at tage sin økonomiske og nationale frihed igen. Det gjorde vi også i forholdet til Hitlertyskland, til trods for at vi også dengang havde en regering, som havde indgået en højtidelig overenskomst med Hitler den 9. april 1940. Ikke alene har det danske folk aldrig godkendt de ydmygende og skadelige overenskomster med Amerika og England, men regeringen og rigsdagens atlantiske partier har i strid med folkestyrets grundsætninger nægtet at forelægge dem for folket til godkendelse eller forkastelse. Hertil kommer, at overenskomsternes forudsætninger forlængst er brudt af de stormagter, Danmark angivelig er ligeberettiget med. Vil Danmark ikke gå den lige vej mod afgrunden, sådan at den milliard, man her vil beskatte folket med, ikke kun bliver den første frygtelige etape på vejen, så må landet frigøre sig for det fremmede diktatur.

Ja, jeg har før sagt, at jeg er ikke forvænt med, at ordførerne for de partier, der har ansvaret for den atlantiske politik, kommer ind på kommunisternes argumentation, når vi diskuterer sådanne spørgsmål. Jeg gør mig derfor heller ingen forhåbning nu, men alligevel kan jeg ikke undlade at opfordre ordførerne for disse partier til at beskæftige sig med denne argumentation, forsøge, om de kan levere noget, der ligner en gendrivelse, forsøge, om de kan påvise, at der findes en anden vej end den blindgyde, de vil lede folket ind i, forsøge, om de kan påvise, at den af os angivne vej ikke er farbar.

Det er overordentlig typisk, at man her